

SZÁM.

igtat-
sinálja-
ig sok
szeme-
zekérre
ahol a
eladja,
oczkába
kanyu,
belőle.
Rózsa.
István.
szár-
isomra,
akinek
májából
m, nem
olyan
et gon-
ntetben
ki ezek-
sorait
fölött
ike és
Uhlárd
annyira
a vala-
stné föl-
egnöve-
rajzoló
Cres-
s drága
i tenni
elmés«
e, hogy
a jelét
al gon-
rnak.«
czimre
a jövő

Szerda-
arhely)

szére :
Miklós

on !
F. b.

um-épület.

KIS LAP



... A KORONA LEESETT A FEJÉRŐL. (Lásd a 76. lapon.)

LII. köt. 5. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1897. január 31-én.

EGY JÓ KIS FIU TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KURUCZ István uram hatalmas férfiú volt, mikor az utcán szolgálati posztján állt és kemény hangon parancsolgatott minden rendetlenkedőnek; aki pedig ellenkezni mert vele, azt hamarosan galléron fogta és bekísérte a hűvösre. De mikor végét érte a szolgálat és otthon leoldotta a kardját, levetette a feszes kabátot s kényelmes zubbonyban pihengedett, akkor éppenséggel nem érezte magát hatalmas urnak, hanem inkább szerény, csöndes, jó szívű, jó kedvű embernek. Kuruczné asszony pedig készséggel elismerte, hogy még a szomszéd vargáné is nagyobb dáma, mert ennek több a pénze.

Ma azonban az egész szomszédság irigyelte Kuruczékat, mikor látta, milyen uri vendég nyit be a szerény rendőrhöz. Mert Borbála néni tekintélyes és előkelő megjelenésű uri asszony volt és Gabika is nagyon különbözött a mezitlábos gyerkőcztől, akik ott annak a külvárosi szegényes háznak az udvarán hanczúroztak.

Maga Kuruczné asszony is megzavardott egy kicsit, mikor vendégei beléptek; de hamar helyre zökkent, mert Borbála néni igen barátságosan köszönt és vidáman szólt:

— Ennek a garabonczás kis öcsémnek nem volt nyugta. Minden áron el akart jönni az ő régi barátaihoz és engem is meg akar ismertetni velök. Hát meg köllött tennem a kedviért.

Mialatt Kuruczné asszony nagy tisztelességgel leültette Borbála nénit és beszédbe eredt vele, Gabika már ott termett An-

nuskánál, aki szerényen hátra húzódott a kályha mellé.

— Jaj, Annuska, de rám ijesztettél, hogy ugy eltüntél! Ugy-e bizony nagy bajba kerülsz, ha nincs a jó Kurucz bácsi? Nagyon köszönöm, kedves Kurucz bácsi, hogy gondjába vette Annuskát!

— Nem jól beszél, fiatal ember, szólt Kurucz uram vidáman. Annuska bizony mint csavargó a dutyiba került volna, ha nincs egy bizonyos kis fiatal emberke, aki jó szívvel gondolt a szegény lánykára és figyelmébe ajánlotta Kurucz bácsinak.

— Azért mégis csak Kurucz bácsi mentette meg, makaeskodott Gabika. És ni! Annuska már nem is olyan halovány, mint az előtt.

Az a pár napi nyugalmas, rendes élet valóban nagyon meglátszott a leánykán. Szeme nem volt beesve, kisirva; orczája pirosodni kezdett; egyszerű, de tiszta, rendes ruhájában még sokkal csinosabbnak, kedvesebbnek tünt föl, mint mikor az utcán esőben és szélben, vagy perzselő hőségtől tikkadtan a virágait árulgatta.

— És nézd csak, Annuska! folytatá Gabika, mialatt a zsebeiben kotorázott... a mamácskám egy kis pénzt küldött a számodra. Nem kell ám takarékpörsölybe tenned; mert arra való, hogy ha most hirtelenében szükséged van valamire, hát vedd meg.

— Ó, milyen jó hozzám mindenki! Meg sem tudom én ezt hálálni! szólt Annuska és köny lopózott szemébe. Ezt is Gabika urfínak köszönhetem.

— No persze! Hiszen a mamám küldi. Aztán az sem egészen ugy van ám, hogy én zaklattam volna Borbála nénit. A maga jó-szántából jött, mert látni akart tégedet.

Ne félj ám tőle, Annuska; a nénike nagyon jó.

Erről Annuska mindjárt meg is győződhetett, mert Borbála néni ez alatt elvégezte beszélgetését Kuruczné asszonnyal és így szólt:

— Gyere csak közelebb, Annuska! Kuruczné asszony jót beszél rólad, hogy szorgalmas és ügyes vagy.

Annuska kissé elfogódva lépett Borbála néni elé, de aztán értelmesen, őszintén felelt ennek kérdéseire. Szerényen, de nyíltan nézett szelid szemeivel a komoly öreg nő arczába és mindjárt kezdetben megnyerte Borbála néni hajlandóságát.

— Kuruczné asszony elmondta, milyen szomorú csapások értek, szegény gyermek, mondá Borbála néni. Rajta leszek, hogy én is segítsék valamivel, már csak azért és — tevé hozzá mosolyogva — mert különben Gabika fölmondaná nekem a barátságot.

De hogy mi legyen az, amivel Annuskát megsegíti, azt Borbála néni most hamarosan még nem tudta eldönteni.

— Legjobb lesz, ha egyelőre itt marad önöknél, Kurucz ur. Csak hogy önök nem viselhetik egymaguk a terhet; tehát addig is, míg valamit kigondolunk, megfizetem a leánykáért a tartás-díjat.

Kurucz uram és a felesége nagyon szabódtak, nem akarták a pénzt elfogadni s Kuruczné váltig mondogatta, hogy Annuska bőségesen meg szolgálja, ledolgozza azt, amit kap; de Borbála néni nem tárgított attól, amit egyszer kimondott.

— Nem úgy van az! Én azt kívánom, hogy kötelezzék magukat Annuska tartására, amíg el nem dül, mi lesz vele.

Az pedig sokáig tarthat, bár én rajta leszek, hogy elhelyezem valahol. Hanem e végből szükséges, hogy Annuskát jobban ismerjem és hogy megmutassa előttem, mit tud, mihez ért. Holnaptól fogva tehát minden nap jöjjön el hozzám egy-egy órára, majd afféle kis vizsgálatokat tartok vele.

— Nem fog megbukni, bizonyos vagyok felőle, mondá Kuruczné.

Tehát megállapodtak, hogy Annuska egyelőre Kurucz bácsiéknál marad; és a jövője felől sem köll aggódnia, Borbála néninek gondja lesz rá.

Annuska könnyes szemmel rebegett hálát. Gabika pedig majd tót-ágast állt örömeiben.

— Nem megmondtam, Annuska, hogy Borbála néni nagyon jó? A néninek pedig szintén előre megmondtam, hogy Annuskát szeretni fogja. Tudtam én azt! Jaj de pompás!

És ha nem állt is tót-ágast, széles jó kedvében olyan ugrándozást vitt véghez, hogy végre nagyot botlott és ugyancsak elvágódott volna a földön, ha Kurucz bácsi, aki folyvást aggódó gyöngédséggel kísérte szemmel, idején meg nem kapja és talpra nem állítja.

— Most majd a nyakát szegte, mondá tréfás komolysággal. Tudja-e, fiatal ember, hogy ha ilyen veszedelmekkel ijesztget itt minket, tüstént bekisérem a dutyiba?

— Igen ám, ha tehetné! Évődött Gabika is, kaczagva. Csak hogy most nincs szolgálatban; se kardja, se rendőri kabátja; most nem konstábler, csak Kurucz bácsi; nincs fölöttem hatalma.

— Nem lehet kifogni rajta, jegyzé meg Kurucz uram vigan.

A látogatás eredményével illetén-képen mindenki nagyon meg volt elégedve, de legjobban, talán még Annuskánál is jobban, Gabika. Mikor haza felé sétált a nénivel, alig fért a bőrébe és néha-néha majd hogy tánczra nem kerekedett az utczai járókelők közt. No, ezt már mégsem tette, mert tudta, hogy nem illik; de mind-untalan megragadta Borbála néninek a kezét s élénken mondá:

— Nénikém, ugy-e milyen pompás az, hogy mindenki olyan jó ahhoz, akit szomorúság ért? Az a szegény Annuska most már nem fog annyira busulni, mikor a mamácskám is, Borbála néni is, Kurucz bácsiék is, mind, mind olyan jók!

Borbála néni megsimogatta Gabikának az arcát és mosolyogva felelé:

— No, az nem csoda. Mert nem csak a rossz példa ragadós, hanem néha a jó is.

Gabika nem igen értette, a néni pedig nem magyarázta tovább szavait. Gondolni azonban ilyen formát gondolt:

— Az az emberséges rendőr, de még jó magam is alig ha gondoltunk volna a szegény árva megsegítésére, ha az nem jut eszünkbe, hogy mégis csak röstelni való volna, ha egy kis fiu tul tesz rajtunk nemes gondolkozás dolgában. Voltakép Gabika a mesterünk, aki szeretetre tanít.

Más nap, harmad nap Annuska pontosan megjelent Borbála néninél, aki meglehetősen szigoruan egzaminálta mindenféleből, dolgoztatta és különböző módokon próbára tette. És napról-napra jobban meg volt elégedve.

— Nagyon kedves és derék lányka. Látszik, hogy gondos és jó anya nevelte. Ügyes is, értelmes és szorgalmas is, sokat

tud és e mellett mégis szerény. Valóban kár volna, ha nyomorúságban köllene elpusztulnia.

— Ezt semmi esetre sem engedjük, jegyzé meg a Gabika mamája. Ha már bele fogtunk, teszünk is valamit. Csak az a kérdés mit? Hol helyezük el?

Gabika épp ott lábatlankodott és hirtelen közbe szólt:

— Legjobb volna, ha a nénike venné magához. Jaj de szeretném! Akkor bizonyosan nem volna Annuskának többé semmi baja.

— Hm!

Ez a »Hm!« a néni ajkairól hangzott, még pedig nagyon komolyan; ugy, hogy Gabika ki nem találhatta, mit jelent; de nem is találgathatta, mert a mama így szólt:

— Menj dolgozdra, te kis kotnyeles! Ilyen komoly dologba te nem szólhatsz bele.

És mikor Gabika vigan odább tánczolt, a mama így szólt Borbála nénihez:

— Lássa, kedves néném, mennyire elkapatta ezt a tascót! Addig-addig tett mindent a kedvére, hogy a kis buksi most már azt hiszi, semmi sem lehetetlen, amit kíván.

Borbála néni egy-két pillanatig elgondolkozott, aztán komolyan mondá:

— Hm! Tulajdonképen miért is volna az olyan nagyon lehetetlen?

— Mit? Magához venné azt az árva leányt?

— Miért ne? Bőségesen elfér az én nagy házamban, és ha kerül is valamibe, jól tudod, kedvesem, hogy könnyen tehetem. Az Ég megáldott, jó módban vagyok.

— Igen, de alkalmatlansággal járhat

— Persze, persze . . . de az nem baj. Nehány héttel ezelőtt alkalmasint nem is gondoltam volna efféle. De most . . .

tudja Isten hogy van az . . . mióta ezzel a te buksi fiaddal foglalkozom és az ő tiszta gyermeki szerető szívét látom, szinte



HEGY-VIDÉKEN ÉS A RÓNÁN. (Lásd a 70. lapon.)

félve gondolok rá, hogy otthon ismét milyen elhagyott, szeretetlen életet fogok élni.

— Hiszen ott van Magda!

— Igaz. De Magda . . . no, hiszen nincs rá panaszom; igen eszes, illedelmes leányka; megtesz mindent amit kívánok . . .

de . . . de . . . hogy nagyon meleg szeretettel vonzódnék hozzám . . . no . . . nem tudom . . . nem igen tapasztalom. Jobb szereti, ha a maga kedv-töltése után járhat, mint ha velem kell töltenie az időt. Persze, az ilyen magam forma öreg asszony nem is nagyon mulatságos a fiataloknak. De ez a szegény Annuska talán nem lesz válogató. Igen ragaszkodó, tiszta szívű leánykának látom, talán örömöm lesz benne, megszeretem, és ő is szeretni fog.

A vége az lett, hogy más nap Annuska — szinte hinni sem merte, szinte álomnak vélte! — megtudta Borbála néni elhatározását:

— Abban a reményben, hogy méltó leszel rá, magamhoz veszek. A jövő héten térek haza, otthon egyet-mást eirendezek és aztán megírom Kuruczné asszonynak, mely napon hozzon el téged. Az uti költséget majd megküldöm.

Annuska könnyezett a boldogságtól. Gabika pedig — no, kicsibe mult, hogy ujjongásában szét nem vetette a házat és agyon nem fojtotta ölelésével Borbála nénit. De mikor épp egy széken tánczolt, egyszerre csak elcsöndesedett, a képe hosszúra nyult és szörnyű módon elszontyolodva szállt le, aztán a nénihez lépett.

— Nénike mit is mondott az imént, mikor még itt volt Annuska? Hogy a jövő héten haza megy? Csak nem mondta komolyan? Hiszen ma szombat van . . .

— Igenis; és hétfőn haza térek. Magamnak is nehezemre fog esni a válás töletek; de hát mindennek van vége s egyszer mégis csak haza köll mennem. Ne búsulj no, fiacskám! Ezen túl gyakrabban látjuk egymást; és az iskolai év befejeztével, ha jól tanultál mind-végig, elkérlek a mamádtól

nehány hétre. Van ám szép nagy keretem . . . aztán ott lesz Annuska is. No, jó lesz? Eljössz hozzám?

Még kérdezi! Gabika azt szerette volna ha már itt volna az az idő. Milyen vig és boldog idő lesz az!

Pedig ki lát a jövőbe? Gabika sem látott, és sok dolog fordult másképp, mint ahogy ő várta.

(Folytatása következik.)

HEGY-VIDÉKEN ÉS A RÓNÁN.

(Képpel a 69. lapon.)

BEH jó dolguk van azoknak,
 Akik hegyvidéken laknak!
 Tartós a tél fagyja ottan,
 Láruk vastag hóba toppan.
 Jég a háta a folyónak,
 Sikos lemeze a tónak.
 »Vigan! Rajta! Dehogy fáztok,
 Hogy ha rajtam korcsolyáztok!«
 Hegyen, völgyön hó hátán hó:
 »Rajtam csuszik csak a szánkó!«
 S hegyen-völgyön kél a zaj:
 »Repülünk már, haja haj!
 Ott a boldog felvidéken,
 Szán a havon, talp a jégen —
 De emitt a sík vidéken
 Nincsen módunk hóban, jégben.
 Itt bizony nem korcsolyázunk,
 Hanem inkább pocsolyázunk!



A HAB-TÜNDÉR PARIPÁJA.

— Tündér-mese. —

(Képekkel a czimlapon, a 72. és 73. lapokon.)

(Vége.)



CYORSAN telik az idő jó lakoma közben, hát még tündér-lakománál!

Mikor Imrike a társaival oda érkezett a sziget közepén fekvő kristály-palotához, hivei remek bársony palástot borítottak a vállára, mert úgy illik az királyhoz. Bele is szokott Imrike iziben az új méltóságába, ami nem is volt nehéz, mert semmi tudomány sem köllött hozzá.

Csak akkor volt egy kis ideig megakadva, mikor beléptek az aranyos, csillogó kristály-terembe, leültek a terített asztalhoz. Hanem hát... az asztalon éppen séggel semmi harapni valót sem lehetett látni.

— No's, hát mi lesz a lakoma? kérdé. Hol vannak a szolgák, inasok?

— Ó, az itt nem úgy szokás, magyarázta Örzsike. Csak parancsolnod kell s amit kívánsz, itt terem az asztalon. Mi pedig tőled kérjük amit kívánunk; és ha megadod s megparancsolod, mi is rögtön megkapjuk.

— Így már szeretem! Ne féljete, én jó király leszek. Akár mit kívántok, megkapjátok.

Nem is volt a lakománál semmi hiba; legföljebb hogy Imrike jóformán maga sem tudta, mi minden jót kívánjon magának. No de ez sem volt nagy baj, mert ha bele fogott valami jóba és e-közben még jobb jutott az eszébe, hát azt is maga elé parancsolta. A többiek is válogathattak kedvökre. Meg is tették és dicsérték az ő új királyukat.

— Egyikünk sem volt ilyen engedékeny, mondák. Mikor mi voltunk király-sorban, éreztetni akartuk hatalmunkat és csak azért is megtagadtunk egyet-mást. Amig te viseled a királyi koronát, még jobb dolgunk lesz, mint eddig.

Tetszett ez Imrikének. Ime, népszerű és szeretett uralkodó lett a tündér-szigeten, ahol az alatt-valói csupa olyan vele egy-ivásu gyermekek. Könnyü lesz itt boldogan uralkodni! Csak meg köll tenni mindent, amit hivei kívánnak. Neki pedig ez nem kerül semmi erő-feszítésébe; mindössze parancsolnia kell és mindjárt megvan minden.

— Csak aztán cserben ne hagyj, szóltak vidám alatt-valói. Meg ne szökjél, le se mondj!

— Van eszemben! Olyan oktondi talán még nem is akadt, aki a maga jó-szántából itt hagyta volna ezt a pompás állapotot.

— Dehogyan nem! Volt már olyan is, aki csak úgy bekukkantott ide hozzánk, valami dolga volt itt, azt elvégezte, aztán ill' a berek!... egyszerre csak eltűnt.

— No, az ugyan tökfilkó volt! Ne féljete, én nem teszem.

Mikor ezt kimondta, kellemetlen gondolat villant keresztül a fején. Mint ha olyat ígért volna, amit meg nem tarthat. Hiszen neki is van itt dolga, nagyon sürgető dolga... haza kell vinnie hugoescáját, még pedig iziben, mert szentül megfogadta annak a titokzatos anyókének, aki megsegítette.

— Jól van no, biztatta magát, estig még bőven ráérek. Majd meggondolom. Mert még élek a jó szerencsémrel és kedvemre töltöm a napot. Először is nagyot pihenek.

Mert olyan fölségesen lakmározott, hogy szinte bele fáradt, el is lustult, jól esett neki a pihenés.

Jó ideig nyújtózkodott, de aztán hirtelen talpra ugrott.

— Ahhoz nem kell tündér-szigeten



... A KIS TÖRPE DALOLT, TÁNCZOLT. (Lásd a 73. lapon.)

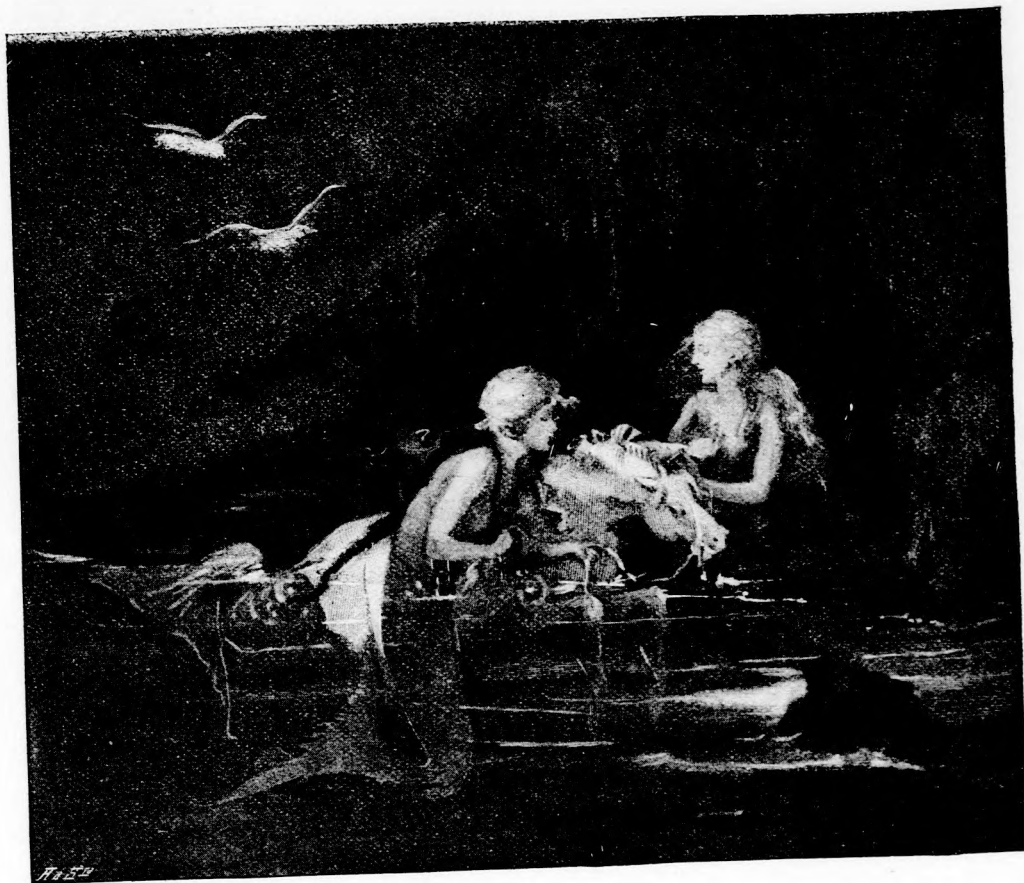
királynak lennem, hogy heverészhessenek.
Lássunk valami mulatság után!

Kisétált hiveivel s szép pázsitos helyen
letelepedve, fölkiáltott:

— Olyan multság köllene, hogy magunk ne fáradjunk vele. Hallottam én, hogy a királyokat ügyes törpék, bohócok mulattatják. Hát jöjjön ide valami afféle törpe bohóc és mulattasson!

Még jóformán ki sem mondta, már megszólalt egy vékonyka sipító hang:

— Szolgálatjára, felséges uram, itt vagyok. Hahotára fakadtak mindnyájan, mikor megpillantották azt, aki e szavakat sipi-



... KÉT HAB-TÜNDÉR CSITITOTTA. (Lásd a 74. lapon.)

totta. Fura legényke volt, az bizonyos. Hamarjában azt lehetett volna himni, hogy valami hordócska, amelynek feje s lába nőtt.

— Én Figura Jankó vagyok, jeles énekes és remek tánczos. Mit méltóztatik

Felségednek parancsolni? Énekeljek vagy tánczoljak?

— Cselekedd meg mind a kettőt! parancsolá Imrike.

Neki fogott a kis törpe, dalolt, tánczolt (Lásd a képet a 72. lapon.) oly mulat-

ságosan, hogy a nézőknek már szinte az oldaluk nyilallott a nevetéstől. Végre megszólalt kis Imre király:

— No, már elég volt; most pihenjünk kissé a nevetéstől.

Elszédtek, ki jobbra ki balra; de Örszike ott maradt Imrikével, akinek most jutott eszébe, hogy voltaképen még nem is igen beszélt hugocskájával, nem is tudja, hogyan került Örszike ide a tündér-szigetre.

— Ugyancsak rám ijesztettél, hogy ugy eltüntél onnan a folyó partjáról. Már azt hittem, hogy a vízbe estél és bele fultál.

— Ó dehogy! Azaz . . . leesni lestem; de mire a vízbe értem, hirtelen megkapott egy jó öreg anyóka, akit addig nem is vettem észre. Ott gázolt a vízben, nem is vitt ki a partra, hanem egy kis sipot vett elő, bele fujt s ekkor gyönyörű fehér paripa bukkant föl a vízből . . .

— Ismerem, szólt közbe Imrike. Én is azon jöttem.

— Az anyóka azt mondta, hogy nem volna jó haza térnem, üljek rá a paripára, az majd jobb helyre viszen. Sirtam, hogy majd keresni fog anyácskám, de megnyugtattott, hogy a mikor ideje lesz, hozzám juttatja a sipot, bele fuvok s azonnal itt terem a lovacska, haza visz. De még eddig nem küldte el.

— Dehogy nem! Nézd, itt van!

Imrike a zsebébe nyult és diadalmasan fölmutatta a sipot.

— Itt van! kiáltá Örszike nagy örömmel. Akkor hát fujjunk bele és induljunk rögtön.

— Nem olyan sietős. Kezünkben van a sip, indulhatunk akár mikor. A paripának

közel kell itt lenni. Szeretném is látni, csakugyan vár-e minket? Valjon hol lehet?

Amint ezt mondta, nyerítés hallatszott a közeli tenger-part felől. Oda futottak s a sziklás part egy barlangjában megpillantották a fehér paripát, amint nyugtalanul hánykolódott a vízben, két habtündér pedig csitította. (Lásd a képet a 73. lapon.)

— Mondtam ugy-e, hogy itt vár szólt? Imrike.

— Ó, hát induljunk! könyörgött Örszike.

— Mondom, hogy nem sietős.

Mondani mondta, de ugy igazában maga sem hitte. Voltakép jól tudta, hogy a paripával, Örszikével, meg a koronával még estére ott lesz a tulsó parton, ahol az anyóka várja őket. De sehogy sem volt inyére, hogy siessen az ígérete beváltásával.

— No bizony! gondolá. Az az öreg anyóka elvárhat holnapig . . . vagy holnaputánig . . . vagy még tovább is. Most már értem, miért mondta, hogy a királyi koronát könnyen kezembe kapom . . . itt van a fejemen, hát akár mikor elvihetem neki . . . de van eszem, hogy nem mondok mindjárt le róla . . . Anyácskámék eddig még alig ha vannak otthon . . . és ha otthon vannak is, nem nagy sor, ha egy kicsit később kerülök haza Örszikével. Hadd várjanak, nem halnak bele.

Pillanatnyira mehökkent ugyan, mikor ezt gondolta; de megint csak megayugtatta magát.

— Megigértem, az igaz . . . no . . . hiszen majd meg is teszem . . . de nem vagyok olyan oktondi, hogy alig pár óra mulva lemondjak a királyságomról. Majd bizony!

Nem is tette. Estére a parancs-szava nagyszerű czirkuszt, utána pedig pompás

lakomát varázsolt elő s Imrike boldogan és elégedetten tért nyugalomra.

Mikor más nap reggel fölébredt, már jó magasan állt a nap az égen. Kényelmesen öltözködött; de mikor fejére tette a koronát, úgy látta, mint ha a korona kisebb volna és nem is olyan ragyogó, mint tegnap.

— Majd kifényesíttetem... De hol is van a palástom? Ejnye no... hiszen ide tettem le... Hé! Ki merete elvinni a palástomat? Tüstént hozzátok elő!

Vig kaczaj hangzott az ablak alatt.

— Azt már nem kapod többé vissza, felelték onnan. Új társunk érkezett, most már az a király. A te uralkodásodnak vége.

Imrike elvörösödött haragjában.

— Micsoda? Hát csak eddig volt? No, akkor nem is maradok itt tovább. Gyere Örzsike, megyünk haza!

Kézen fogta hugocskáját és sietve ment vele a tenger-partra. Ott elő vette a kis sipot és belé fujt.

Igen ám, bele fujni bele fujt, de a sip nem szólt.

— No... mi ez? Mért nem szól? Talán bedugult.

Nem az. Nem volt az bedugulva. Ujra bele fujt, szinte a szeme is kidülledt, de a sip csak nem szólt.

— Jaj, jaj! Végünk van, nem mehetünk haza! Csuffá tett az a vén boszorkány!

Dühösen vágta földhöz a sipot és izgatottan futkosott ide-oda a parton, ezerféléen is gondolva, hogy most már mit kellene tenni.

Erzsike is ugyancsak búsan álldogált ott hosszú ideig, aztán indulni akart Imrike után. Tekintete azonban ráesett a földön heverő sipra, tehát lehajolt és fölvette. Nem volt vele semmi világos célja, de

mert épp a kezében tartotta, hát ő is meg akarta próbálni és bele fujt.

És ime: a sip megszólalt. A következő pillanatban pedig egészen közel felbukkant a hullámokból a fehér paripa és hangos nyerítéssel gázolt ki a víz széleig. Ott térdre ereszkedett és várta hogy Örzsike fölüljön a nyeregbe.

A leányka azonban előbb még hátra fordult.

— Imrike! Nincs már semmi baj! Itt a lovacska! Jőjj szaporán!

Ezzel fölült a kényelmes nyeregbe.

Imrike nagyot ámult, de azért rohant rohant a paripa felé. Mikor azonban már közelre ért, majd kővé dermedt. Mert a paripa épp ebben a pillanatban haragosan megrázta a fejét, fölszökken és mint a szélvész nyargalt el a hullámokon, úgy hogy egy-két szempillantás múlva már el is tűnt.

— Várj! Én is megyek! Ne hagyj itt Örzsike, térítsd vissza! Jaj, jaj!

Kétségbe esett sivalkodása azonban mind hiába való volt... a csoda-paripa végkép eltűnt Örzsikével, nem is tértek többé vissza. De ime egyszerre ugyan-ott, ahol az imént a fehér paripa bukkanat volt föl, sisteregni kezdett a hullámok habja, egyre duzzadt s végre mint ha nagy buborék emelkedett volna ki belőle, körülte lebegő tündér-alakokkal, benne pedig ragyogó, csoda-szép tündérrel. Csodálatos!... mint ha már látta volna... az a vén anyóka amilyen rut volt... mégis mint ha épp ez a tündér volna. És a hangja is ugyan-az volt, amint megszólalt:

— Megfelelkeztél szent fogadalmadról, meg a szomorkodó édes anyádról, meg a testvérkédd megmentéséről, csak hogy a

magad gyönyörűségének élj. Most már te lásd, hogyan jutsz el innen.

Imrike könyörgőleg emelte föl a kezeit; s amint hátra szegte a fejét, hogy a tündérhez esdő szót intézzen, a korona leesett a fejről. (Lásd a képet a czimlapon.)

S a következő pillanatban a tündéri látomány eltűnt, szét foszlott a levegőben.

Sokáig meredten állt ott Imrike; de aztán daczosan megrázta a fejét.

— No bizony! Hát ezt sem bánom! Jó dolgom lesz nekem itt is, még jobb mint otthon. Ha más-más lesz is a király, azért vigan élünk.

Megindult vissza. Egy kis fa-csoporton kellett átmennie, hogy a kristály-palotához jusson. Izgatottságában eleinte nem is vette észre, milyen sokáig nem jut ki ebből a kis ligetből; végre azonban, mikor már jóformán elfáradt, meghökkenve nézett szét.

— No . . . mi ez már megint? Hiszen az a kis liget alig volt ötven lépésnyire . . . Rossz irányba tévedtem.

Fordult jobbra és ment sokáig; aztán fordult balra és ment még tovább . . . de az erdő nem ért véget. Rá is esteledett, de nem jutott többé vissza a boldog tündér-lakba. Keservesen zokogva dőlt egy fa tövébe és ott a puszta földön töltötte az éjt.

Más nap, harmad nap tovább bolyongott, vad gyümölessel, gyökérrel csillapítva éhségét. Most már végkép elcsüggedt és kezdte sejteni az igazat.

— Elért a büntetés a csuf szó-szegésért. Onzó kedv-telésből megfeledkeztem szüleimről, ismeretlen jótevőmről, szent fogadásomról, minden ígéretemről! Ó, mikor és hova jutok ki ebből a rengetegből?

És bolygott tovább napokig hetekig, maga sem tudta mióta. Néha ugy rém-

lett előtte, mint ha már nagyon rég tartana ez a bolyongása.

Egyszer egy vízhez ért, melyen hid vezetett át. Megindult a hidon és ment . . . ment csodálatosan sokáig. Az éj is ott érte, a következő nap és a többi nap is. Jó, hogy néhány vad alma volt a zsebében, hát nem halt éhen.

Nagy-valahára mégis végire ért a hidnak s mikor ismét a száraz földre lépett, embert is látott: egy öreg szántó-vetőt, aki a földjén dolgoztatott. Oda sietett hozzá s kérdezősködött, merre juthatna leghamarább haza az anyácskájához?

— Az anyácskádhoz? szólt a gazda bámulva. No, az ugyan jó száz esztendő anyóka lehet. Hiszen te is már akár a nagyapám lehetnél.

— Én? Én? A kis Imrike?

De amint ezt mondta, végig nézett magán s hozzá mérte magát a szántó-vetőhöz. És látta, hogy ő sehogysem a kis Imrike. Sietett a vízhez és megnézte a képét a csillogó viz-tükörben . . . hát egy össze aszott, töpörödött, ősz aggastyán képét látta! Csüggedten horgasztotta le a fejét.

— Értem . . . értem! Amit egy napnak hittem ott az elvarázsolt erdőben, az egy-egy esztendő volt! Csak vénségemre, meghalni szabadultam ki! Szüleim már nem élhetnek, de tán Örszike sem él!

Nem, soha sem látta többé egyiküket sem. Mint hajléktalan vén koldus bolyongott szerte s ha néha elmondta történetét, az emberek nevetve feleltek:

— Ejnye, öreg, kitől hallotta ezt a mesét? Mert ez csak mese lehet.





Rosz Béla és Jó Béluska

GYERMEKBEN sok akad
Pajkos, hamis.
Csintalan némelykor
Béluska is!
Olykor meg — ha kissé
Nyügös-bajos —
Béluska szörnyű-mód
Akaratos!

A papa sűrűn
Intette már:
»Feküdj le, kis fiam,
Későre jár!
Pelyhes ágy álomra
Hivogat ott!« —
Béla sívalkodik:
»Nem akarok!«

S hogy bejön Maris, a
Német leány:
Azt hiszi, Bélussal
Ő birna tán!
De biz' az csak hányja-
Veti magát.
Riszálja mérgesen
A derekát.

»Ez volna hát az én
Jó Bélusom?
Az én kis madaram
Ez a kujon?
Nem, ilyen sose volt
Az én fiam!« . . .
Haragszik a papa,
S igaza van.

De amint a szomszéd
Szobába nyit,
Béluska elhallgat,
Gondolkozik:
Persze, hogy aludni
Kell éjszaka . . .
Lám, milyen szomorú
Lett a papa . . .

Még meg sem csókolá,
— Gyötri magát —
Nem is kívánt neki
Jó éjszakát . . .
Megszomorítani
Kár volt talán . . .
Ezt tartja Maris is.
A német leány.

A papa ezalatt
Hallgatagon,
Ott fekszik — bús képpel —
A pamlagon.

Egyszerre fölérz . . .

Hall valamit.

»Ah, ez a rossz Béla
Koczogtat itt?«

»Nem! A rossz elment már

Valahova —

Nem is jön vissza

Többé soha!

Itt csak a jó maradt,

Én vagyok a . . .

Szeresd a jó Bélust

Édes apa!« . . .

Egy jó szó, mit hajt

A gyermek szive:

Száz rossznak fulánkját

Tördeli le!

Nem is haragszik

A papa már . . .

Ott piheg kebelén

A kis madár.

Oszkár bácsi.



Szám-rejtvény.

Galambok és tengeri nyulak laktak együtt az ölban. Együtt véve negyvenen voltak. A negyven állatkának pedig összesen 126 lába volt.

Kérdés: hány volt a galamb és hány a nyulacska?

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mesekönyv.“

Válogatott mesék a Grimm testvérek gyűjteményéből, számos fametszetű ábrával. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 3-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Pohár, Eszék, Tarló, Ökör, Forr, Ital.

= **Petőfi.**

Helyesen fejtették meg: Goldmann Pali, Kerpely Jenő, Peláthy György, Réta Vilma és Miczi, Spitz Jolán és Dezső, Fischer Béla, Vidovich Ernő, Glöckner Rudolf, Kocsiss Zoltán, Weber Szeréna, Schwarz József és Béla, Máday Blanka, Kégl Pista és Gyuri, Kiszlingstein testvérek, Kövesi Jenő, Tobisch Ili és Irén, Havas Margit, ifj. Jákó János, Frank Margit, Virág Rózsika és Juliska, Boros Emmike, Oláh Mariska és Ilonka, Kiss Károly (a te írásod? F. b.), Degel Sándor, ifj. Körösi Károly, Glöckner Vilma és Anna, Schröder Sándor, Keresztes Gyula, Armuth Erzsi, Bozó Margitka, Mérey Ágosta (részben), May Róbert, Löw Rikárd, Szumrák Jenő, ifj. Medowarszky M. (a teljes nevedet ird ki! F. b.), Lövy Miklós, Szamek Margit, Gerecze Egonka, Vass Ilonka, Bohrandt Lajos, Szabó Elza, Scheer József, Danielisz Margit, Stein János (részben), Bódy Ödön, Graeff Paula és Márta, Zechmeister Laci, Sárkány Marianne, Esterházy Erzsébetke, Loósz Dezső, ifj. Csik Sándor, Gyóry Géza és Pál (vonalozzatok meg a papírost, amíg nem tudtok egyenes sort vetni. Továbbá: a czeruzás írást csak betegnek engedem meg. Soraitokban azt olvasom ugyan: »beteg vagyok«; ám, de ketten vagytok és, remélem, nem vagytok mind a ketten betegek. Vagy talán még csak egyikőtök, s épp a beteg, tud írni? Világosítsatok fel! F. b.),

Licskó
Olga és
mán, B
Marisk
ger R6
Margit
János,
Benkó
Irmusk
Egon
lenyirn
István
(részbe
Irma,
Márta,
Jancsi
Maris
Erzsik
Piller
Kaszá
és G
Anna,
Rózsí
Okoli
csak
a levé
Stum
Juczi
Alber
vált
Bogy
Istvá
ler K
kutz
Imre
Emil
Ruff
Adle
Lacz
Jan
Vili
Wei
Hay
Bier
End
Mrá
Ida,
feld
Her
Bol
Joh
Ga
ban
pap
Elz
Ma
Bél
(az
az
né

Licskó Böske és Béla, Bornemisza Józsi, Hentz Olga és Gyöző, Novák Sára és Lili, Diémár Kálmán, Robert Lajos, Virághalmy Juliska, Grubits Mariska, Lövinger Lenke, Szász Zsombor, Schweiger Rózsika és Mórincz, Schvarcz Rózi, Pongrácz Margit, Beöthy Klárka, Kondor Szeréna, Sarvay János, Zubor Imre, Záborszky Mariska és Dezső, Benkó Jenő, Schvarcz testvérek (részben), Berényi Irnuszka, Könyöki Ilona, Pick Marczel, Imre és Egon (a levélpapírosnak az alsó szélét is illik lenyírni! *F. b.*), Hana Mariska, Lamberger István, Szmétana Margit (részben), Pleier Olga (részben), Pollák Vilmos, Székely László, Szegő Irma, Sier Friczike, Papp-Szász Tamás, Graner Márta, Stefi és Hilda, ifj. Münnich Aurél, Furman Jancsika, Weisz Béla, Fromm Hermina, Kovács Mariska, Szilágyi Erzsike, Gallatz Imre, Glück Erzsike és Emike, Kovács István, Szarvady Jenő, Piller Géza, Szent-Ivány Carla, Strausz Bandi, Kaszás Irén és Imre, Löbl Irma, Zombory Margit és Géza, Spitzer Jolánka és Fánika, Robitsék Anna, Goldfeld Jenő, Margittai Eszti, Roheim Rózsika, Wettstein János, Krivány Dini és Jani, Okolicsányi Marcsa, Preisach Frida, (olvasd el csak a mult szám postájában, hogyan kívánom én a levél külső formáját! *F. b.*), Engel Jóska, Haupt-Stummer Gertrud, Schrambek Károly, Szabó Juczika, Fekete Kálmán, Herczegh Ilonka és Albert, Fleischmann Erzsike, Przybilla Jenő, Horváth Trézsike, Sármezey Miczi és Annuszka, Bogvay Ernő, Lévy Margit, Kann Lenke, Nékám István és Ervin, Nagy Kálmán, Ertl Irma, Büchler Károly, Oppenheim Irén, Jármái Renée, Márkutz Iduska, Glatz Ernő, Glück Gyula, Löwensohn Imre, Payr Hugó, Léber Elza, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Vancsó Anna, Mäder Iduska, Ruff Paula, Kricsa Andorka, Badics Gizella, Adler Margit, Filep Margit, Fuchs Lilli, Witt Laczika, Dósa Magda, Veress Bözsike, Klein Janka és László, Csikvári Ernő, Masjon Márta és Vilike, Engelmann Jenő (részben), Vadas Zoltán, Weiss Lujza, Kovács Dénes, Müller Henrika, Haydin Pista, ifj. Dömötör Béla, Probstner Arthur, Bienenstock Ella, Glósz Irma, Magassy Emil, Páy Endre és Árpád, Koronhály Zoltán, Török Imre, Mráz Berta és Sándor, Weszter Béla, Lövinger Ida, Andreánszky István, Masszi Janika, Rosenfeld testvérek, Kanitzer Pista, Weisz Erzsike, Herczegh Malvina, Borovitz testvérek, Ernst Olga, Bolyó Pálma és Károly, Várszeghy Jancsika, Paget Johnny, Aranyossy Piroška, Szilvássy Erzsébet, Gaál Ilona és Ödön, Sternberg Anna (Aki az írásban még oly gyöngé mint te, az vonalozza meg a papírosát! *F. b.*), Boér Sarolta és Lajoska, Honig Elza, Tilg Vilmos, Sztányi Matild, Gáldonyi Mariska és Miklós (részben), Pécs Mariska, Lukáts Béla, Patterson Margit és Orsolya, Mándy Thyra (az 1-5 rejtvényt, részeiben jól megfejtetted; de az eredményt nem közölted, hogy melyik is az a név, amely a kezdő-betűk össze olvasásából kide-

rül? *F. b.*), Bartal Ily (Figyelmedbe ajánlom a »Kis Lap« mult-heti számának »Rovás« című rovatát. *F. b.*)

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Hana Mariska*, Győrött, kinek a jutalomkönyvet (»Ifjúsági emléklapok«, elbeszélések és költemények, gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. köt. 2-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Herczeg Ilonka és Albert, Scheiber Béla, Jónás István, Greger Ilonka, Rutith Juliska, Weisz Aurél, Borovitz testvérek, Büchler Károly, Rác Margit, Schrott István, Zombory Margit és Géza, Goldfeld Jenő, Ernst Olga, Hory Etelka, Vancsó Anna, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Witt Laczika, Léber Elza, Strasser József, Lukáts Béla.

FORGÓBÁCSI POSTÁJA.

Moory Palkó. Van itt a fővárosban is vastoggyár, s érdemes, hogy megtekintsed. Ha érdekel, magam vezetek oda, ha egyszer Budapestre fölkerülsz. Józsi küldeményedet élvezettel fogyasztottam. Köszönöm, valamint szíves soraidat is, melyeket nagy-atyádnak nád-pennájával írtál. — **Háger Rikárd.** Levél-jegyek közvetítésével nem foglalkozom. Volt az Andrássy-uton efféle üzlet. Főnnáll-e még, nem tudom. Én csak az elhasznált jegyeket fogadom el, hogy nevetekben egy szegény, szorgalmas tanulóknak ajándékozzam oda. — **Andreánszky István.** Ha figyelmesen olvasnád ezt a rovatot, a mult számban e-heti kérdésre megtaláltad volna a választ. — **Masszi Janika.** Örvendve olvastam soraidat, melyek szerint már vigan fenn jársz. A kései bár, de meleg kívánságot nagyon köszönöm. Ami a jutalom-nyereményt illeti: lehet, hogy az idén sem jut neked; sőt az is, hogy sohasem. Mert a szerencse vak. — **Gillemot Lajos.** Szeretettel fogadrenese vak. — **Gillemot Lajos.** Szeretettel fogadlak mindnyájatokat a »Kis Lap« zászlaja alá. Reményem én is, hogy még soká maradunk együtt. — **„Mátyás király“.** A versedről abban a véleményben vagy, hogy közölhető. No, ha közölném: ugyan csak csodabogarat röpitenek ki a »Kis Lap«-ból! Egy álló hétig kacagnának a te olvasó társaid a te műveden. Ezért kiméletből a nevedet el is hallgatom. Máskor pedig, ha ismét rossz verset küldesz, legalább ne tépett papírosra írd. — **Kovács Mariska.** Jaj Mariskám, ha látnád újabb ísveledet! Biz' abban megint olyan négy darab pocza van, hogy no! Meg a papírosod alsó széle is ki van rojtosodva. Hogy is történhetett? A négy pocza tán utközben szökkent bele valahol Kobányán s kimardosták a papírosod szélét is. Különben levélkéd másképp teljesen megfelel; hét éves gyermektől jobbat

kivánni sem lehet. — **Pick Margit.** Kossuthról többet jegyzett föl a történelem mint azt, hogy magyar volt. Hiszen magyarok vagyunk mind annyian, e honnak gyermekei. De kevés ám közöttünk a nagy. Egyébként jól szerkesztetted meg a rejtvényt s idővel közölhetőt fogsz írni. A másikra nézve: olvasd el csak figyelmesen ezt a rovatot! Majd ráakadsz arra, amit tudni akarsz. — **Szalontay festv.** Mind a kettő ügyes. Be vannak sorozva. — **Korbuly Domokos.** Szebben a te fölggyógyulásodat meg nem ünnepelehetted, mint azzal, hogy jó szived adományával elsőben is az éhező és fázó szegény iskolás gyermekekről emlékeztél meg. — **Szitányi Mariska.** Teljesen meg vagyok nyugtatva. — **Mérey Oszkár.** Művecskédről már egyszer nyilvánítottam véleményt. Mostan újból beküldöd s azt a kis rászedést (inkább pajkosság az, mint hazugság) ismét olyan sötétben füstöd. Pedig ebből az apróka csinyből, ha még néhány hasonlót találsz ki mellette, mulatságos kis dolgot csinálhatnál, anélkül, hogy nagyon elítélnéd a történetke hőjét. Próbálkozzál meg vele ilyen értelemben. — **Probstner Arthur.** Csekély változtatással. A cs.: egy betűszámba megy. — **Paget Johnny.** (*Melton-Mowbray.*) Messze Angliából angol fiútól magyar levélke. Ez oly szokatlan, hogy megörvendeztetnél, ha közölnéd velünk, hogyan lettél te magyar fiúcskává? Tán hogy édes anyád magyar asszony? Örvendeztess meg mielőbb annak hírével is, hogy szerencsésen fölépültél. — **Esterházy Erzsébetke.** A te beszélykérd olyan kis lánytól, mint amilyen te vagy még, derekas művecske. De bizony a közlésre még nem alkalmas. Hiányait egyenkint elősorolnom nem lehet. Egy pár év múltán, mely idő alatt csak az asztal-fának irogass, fog telledi téled érettebb dolgozat. Annak azután örömet nyitok helyet a »Kis Lap«-ban. Mi a haszna annak, vagy mi dísz van abban, hogy sorocskáidat keresztbe irod? — **Herczeg testv.** Kérdésekkel a kiadó-hivatalhoz és ne a szerkesztőhöz forduljatok. — **Lövensohn Imre.** Nincs ugyan közöm hozzá, de csak megemlítem mégis, hogy olyan magyar városból vett levélborítékon, mint amilyen az a város is, melyben laktok: kedvesebben esett volna nekem a magyar betűkben nyomtatott czimsor. S ha már nélkülözhetetlen ott a német, bizony elég hely szorulna abban a hosszú sorban a magyar czimnek is. Akiknek úgy kell küzködnünk a magyar szóért a magyar hazában mint nekünk magyaroknak: az ilyen magában csekély dologra is nagy súlyt helyezünk. — **Engelmann Jenő.** Teljesen szabatos a rejtvényed, de gyakorlott olvasó társaidnak nagyon is könnyű. — **Haydin Pista.** Miért éppen azt a nevet foglaltad különben ügyes feladványba, mely épp most járja a »Kis Lap«-ban. Válaszd valamely más jelesünk nevét. Hála Istennek, nem vagyunk a szükében. A másik meg nagyon bus. — **Klimó Jenő.** A böllér- vagy mézárós-inas, akivel szembe jöttél s aki hust vitt

a szatyrában, átkiált hozzád, hogy: »Hé öcsém! Cseréljünk táskát! Többet ér ami ebben van, mint ami a tiedben!« A tiedben persze könny és irás volt. Én azt hiszem, hogy ez az inas-gyerek az ő kérdésével mégis csak azt ismerte el, hogy az, ami a te tarsolyodban rejlik, különb mint az, ami az övében foglaltatik. Különb miéért is ajánlotta volna a cserét? Sok, sok-ezered magaddal vagy, aki mind épp úgy lelkesedik a »Kis Lap«-ért, mint te. Valamennyitek nyilatkozatából a hála szól felém, aminek én nagyon örvendek. — **ifj. Körösi Károly.** Azért, ha valamely kis olvasóm egyik társát levelezésre szólítja fel a »Kis Lap«-ban, semmit sem köll fizetni. — **Badies Gizella.** Szegény, bolond, hiszékeny jáczintka! Hitt a tavaszias télnek s kicsi hajtását kidugta a földből. Azóta bizony hamar vissza is kapta, mert bizony hidegebbre fordult az idő-járás. — **Armath Erzsike.** Még néhány számig eltart. A ma jött takaros leveledet kellemes tudomásul veszem. — **Katrenyák Mariska.** Aki sorsjegyet veszen, az legyen elkészülve a vesztesre is. Sőt inkább is erre, mint a csoda-ritkán bekövetkező ellenesetre. De hát: egy darabig reménykedni, ez is megérte a 2 frtot, amibe a sorsjegyet került. — **Nemes Irén és Ödön.** A pénzt a kiadó-hivatalhoz küldjétek. Írást beporozni fölösleges. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Aki a »Forgó bácsi postája« czimű rovatot nem olvasta, vagy ha olvassa is, az abban foglalt intést a beküldendő levél külső alakjára nézve nem veszi figyelembe: magára vessen, ha levelét én sem veszem figyelembe. Ilyeneket küldtek be: *E. I., R. A. (Urr.) R. A. (Bpst.)*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

ifj. *Körösi Károly* (Nagy-Bánya) *Diemár* Kálmánnal. — *Berényi Irmuska* (Szabadka) *Vatay* Miczivel.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Morlin* Zoltán 2 frt.*), *Korbuly* Domokos 1 frt., *Kánn* Lenke 30 kr., *Lukáts* Béla 50 kr., *Szitányi* Mariska 1 frt. 50. kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

*) A multkor ízentem, hogy a »beteg kis baba« már szerencsésen fölggyógyult. Ennek tehát már, hála az Égnek, pénzbeli segedelemre nincs szüksége. De az éhező és fázó gyermekeknek annál inkább van. F. b.